

Köszöntöm kedves vendégeinket Galbács Tamás „Dombok között, felhők alatt” című tárlatának megnyitóján. Vargáné Fidel Ágota vagyok, fényképész, jelenleg a Nemzeti Múvelődési Intézet közösségi koordinátora. Engem ért a megtiszteltetés, hogy az Önök figyelmébe ajánljam Tamás különleges fotóit, és a következő percekben meginvitáljam Önöket egy igazán mesebeli utazásra a Cserhát hegyei és völgyei közé.

Augusztus 29. - A magyar fotográfia napja

A Magyar Fotóművészeti Alkotócsoporthok Országos Szövetsége 2003-ban kezdeményezte a fotográfia napjának évenkénti megünneplését.

1840. augusztus 29-én (mindössze egy évvel a fotográfia megszületése után) először készült Magyarországon nyilvános eseményen fénykép. Ezen a napon a Magyar Tudományos Akadémia elődje, a Magyar Tudós Társaság tizenegyedik nagygyűlésén Vallas Antal, az eredetileg bölcsészdoktor matematikus, fizikus és földrajztudós Daguerre eljárásával a Dunát és a Királyi Várat vette fel egy megvilágítás előtt fényérzékennyé tett, ezüstözött rézlemezre.

Az első magyar dagerrotípiák évében már megrendezték az első hazai fotókiállítást is. Ezt követően folyamatosan nyíltak dagerrotípiaműhelyek, s megjelentek az első fényképészeti lapok. A Magyar Fotográfia Napján a fotográfia feltalálásának kezdeteire, a fényképezés jelentőségére, valamint a fotográfiának a kultúra fejlődésére gyakorolt hatására is emlékezünk. Ezt a napot országszerte kiállításokkal és szakmai rendezvényekkel ünneplik"

A vonatok, amelyek távolságokat hidalnak át települések, országok, kontinensek között, mindnyájunknak mást jelentenek. Biztosan mindenki fel tud idézni magában egy-egy szép emléket, amely a vonatozáshoz köthető; gyermekként rácsodálkozunk az óriásnak tűnő

mozdonyokra, majd később sokan csak egyszerű közlekedési eszközként tekintünk rájuk. Pedig a vonatok ennél sokkal többet hordoznak magukban: az elindulás és a megérkezés pillanatát, a kettő között megtett utat, a tájakat, amelyeken útjuk során keresztülhaladnak, az embereket, akik a vagonokban utaznak.

Amikor beléptem ide és volt szerencsém megtekinteni Tamás fotóit, szembeötlött, hogy a vonat többször visszatérő téma a kiállításában. Ezek a fotók azonban nem csak egyszerűen dokumentálják egy-egy szerelvény útját, hanem belehelyezik a tájba és nem mindennapi nézőpontokból mutatják be a vasúti életet. Ahogy megálltam egy-egy kép előtt, szinte pillanatok alatt úgy éreztem, mintha életre kelne a kompozíció, mintha itt, a galériában én is átélhetném azt a pillanatot, amit Tamás az objektíven keresztül látott a fotó elkészítésekor. Ez pedig kivételes tehetségről ad tanúbizonyságot, hiszen a fotózás művészete talán pont ebben rejlik: megörökíteni a pillanatot és megmutatni másoknak úgy, hogy a fénykép érzéseket, hangulatokat keltsen az emberekben.

Tamás fotókiállítása olyan, mint egy virtuális utazás. Felszállunk egy vonatra, majd egy-egy állomáson rövid pihenőt tartunk, sétálunk a Cserhát festői tájain, benézünk falusi udvarokba, megcsodáljuk a naplementét, majd a következő vonattal továbbmegyünk ismerős, ámde mégis ismeretlen utakon. Egy-egy elkapott pillanat, megörökített hangulat hűen tükrözi Nógrád megye páratlan szépségét és különlegességét, természeti csodáit.

A fotókat nézegetve nem is gondolnánk, hogy szinte minden kép elkészítésének saját kis története van. Előfordult, hogy Tamás egyetlen felvétel miatt órákig várakozott egy elhaladó vonatra, vagy éppen kapcsolatainak köszönhetően sikerült elcsípnie olyan szerelvényeket, amik nem mindennap közlekednek megyénk vasútvonalain.

Ez a kiállítás Tamás számára is egy utazás. Talán még ő sem gondolta, hogy ő is „felszállt egy vonatra”, amikor megkapta első fényképezőgépét és elkészítette első fotóit vele. Útja során – mely jelenleg is tart – nem csak számtalan szép felvétellel, de mindig új élményekkel és tapasztalatokkal is gazdagodik. Ugyan a fotózást autodidakta módon tanulta, munkái mégis magával ragadják a szemlélőt, képein tükröződik a természet szeretete és az a szenvedély, elhivatottság, amit a fotózás jelent számára.

A fűben hasalva, a felhőket csodálva, egy kilátóból körbenézve érezheti leginkább úgy az ember, hogy ő is a természethez tartozik, része annak. Ilyenkor még a távolinak tűnő, szabad szemmel alig látható kis települések is közelinek érződnek.

A sínek pedig kanyarognak *Dombok között, felhők alatt*, és mire a végállomásra érünk – jelen esetben a kiállítás végére – olyan érzésünk lehet, mintha egy jót kirándultunk volna a „kis pirossal” Nógrád megye legkülönlegesebb vidékein.

Kérem, tartsanak velünk Önök is ezen a különleges barangoláson, tekintsük meg együtt, milyen kincseket rejt a nógrádi táj!